

ČESKÝ KRAJNĚ PRAVICOVÝ NACIONALISMUS POČÁTKU 21. STOLETÍ¹

J a n R a t a j

Dlouhé období diskontinuity (1945 – 1990) komplikovalo zmrtvýchvstání českého krajně pravicového nacionalismu, k němuž došlo až v podmínkách obnovené liberální demokracie po r. 1989. Integrální nacionalismus, fašistický či nacistický rasismus se nevyonořily z archivního zapomenutí v přímé personální či organizační návaznosti na svou minulost, i když od počátku zde byly přítomny i jednotlivé postavy „obroditelů“ různých směrů českého integrálního nacionalismu či fašismu před r. 1945. Staré identifikační vazby na českou veřejnost i postkomunistické politické elity byly už příliš oslabené. Česká nacionální ultrapravice při své obnovené existenci zpočátku především kopírovala zkušenosti rozvinutější soudobé západoevropské, popřípadě americké, radikální a antisystémové pravice, jejíž poválečná kontinuita nebyla v zásadě přerušena a která od osmdesátých let dvacátého století do dnešních dnů prožívá novou politickou konjunkturu. Ze zdrojů z postkomunistických zemí se projevoval nejvýrazněji vliv polské radikální konzervativní pravice².

---

¹ Příspěvek byl zpracován v rámci grantu Grantové agentury ČR 407/04/1162 „Česká krajní a radikální pravice v evropském kontextu“.

² Krajně pravicové historické povědomí sama sebe pomáhá z evropských ideových vzorů vnášet do českého prostředí ideová skupina okolo revue Národní myšlenka (Napravo od nás je už jenom zed!). Činí tak ve spolupráci s integrálními katolíky. V drtivé většině se jedná o překlady z polských zdrojů. Připomínány jsou myšlenky a doktríny antidemokratických nacionalistů: německé NPD, decizionisty Carla Schmitta, představitelů německé konzervativní revoluce Ernsta Jüngera, otce integrálního nacionalismu Ch. Maurrase, mluvčího Francouzské akce Sébastiene de Kerrero, zakladatele konzervativismu E. Burkeho, francouzského protiosvícence Josepha de Maistre, francouzského radikálního nacionalisty Maurice Barrése, literátů a publicistů italského fašismu Gabriela d'Annunzio, Alfreda Rocco aj., evropského poslance polské Ligy rodin Macieje Giertycha, polského národního demokrata Dmowskiego, představitelů soudobého amerického paleokonzervativismu, dále Američana Patricka Buchanana, britské národní pravice, belgického klerofašisty rexisty Léona Degrella i slovenského klerofašismu a dalších. V praktické politice větší část české radikálně pravicové politiky touto kabinetní myšlenkovou dílnou krajně pravicového myšlení příliš ovlivněna není. Jde o úzký klub vysokoškolských zájemců.

Ve svých politických počátcích měla česká radikální či krajní pravice ještě značně nevyprofilovanou identitu. Například jediná česká krajně pravicová politická strana, která v letech 1992 – 1998 byla zastoupena i v Poslanecké sněmovně, **Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československa**, v zásadě konformní k ústavnímu rámci, se stala platformou nejružnorodějších radikálně pravicových nacionálních protestů proti politice polistopadové vládní či opoziční demokratické elity. Její tisk neváhal v národní žalobné rétorice využívat politicky i národně koncepčně odlišné československé a české osobnosti od Jana Husa, T. G. Masaryka a E. Beneše až po Radolu Gajdu . Amalgámem protikladných proudů uvnitř SPR- RSC byla kultovní autorita předsedy PhDr. M. Sládka. Po jejím znejistění navenek i uvnitř strany a za postupující ideové profilace frakcí následovala krize strany. Její neúspěch ve volbách roku 1998 neznamenal rozhodně rozklad a konec české krajní pravice. Naopak dospěla do etapy, v níž již byla s to se ideově rozčlenit a organizačně oživit základní myšlenkové proudy českého krajně pravicového nacionalismu.

Česká krajní pravice se pokoušela od počátku své obnovené existence najít svou historickou paměť a vybudovat vlastní historický mýtus. Rozličnými historickými interpretacemi se jednotlivé krajně pravicové nacionální proudy vymezují proti sobě. Obnovená identita musí přihlížet ke změně podmínek soudobého světa i české společnosti, a proto není zcela věrným otiskem minulosti před rokem 1945. Někdy spojuje tradice, které byly v minulosti nespojitelné - jiné typické nechává naopak neodkryté³. Přesto zřejmě síla rodinné a regionální paměti způsobila, že soudobé proudy českého krajně pravicového nacionalismu jsou v zásadě totožné se základními předválečnými proudy.

---

³ Například krajně pravicové hnutí Národní sjednocení (*1934) sdružovalo před válkou české nekonfesijní integrální nacionalisty z Československé strany národně demokratické a české fašisty z Národní ligy a Národní fronty. Dnešní Národní sjednocení se k tradici prvorepublikového Národního sjednocení hlásí, má však odlišný ortodoxně katolickónárodní charakter.

Apologie vlastních tradic má rovněž krajně pravicovým hnutím opravit přetrvávající nepříznivou reputaci v historickém povědomí většiny české společnosti a být posilou, nikoli břemenem při současné politické restauraci. Úkolem mytizované minulosti, která se pokouší o mravní legitimizaci příslušného směru, je se stát oporou pro soudobou politickou argumentaci, přivlastnit si roli jediného oprávněného národního dědice i současného jediného skutečného politického reprezentanta českého národa. V zásadě jde ovšem o revizionistické a tendenční zkreslování minulosti, které je v rozporu s objektivní kritickou analýzou. Pracuje metodou polopravd, negací širších souvislostí nebo vyzdvihováním marginálních pramenů na úkor pramenů zásadních. Realita mocenských zájmů, objektivní dopady událostí a činů mají ustoupit psychologizujícím zřetelům, pochopení pro idealismus, sílu a nadšení padlých autoritářských, nacistických a fašistických veličin a jejich stoupců⁴.

Oživovaná a budovaná historická paměť krajně pravicových národovců má společné rysy v dehonestaci českého „pokrokového mýtu“, tj. těch interpretací, které český nacionalismus kultivovaly, dávaly do souladu s všelidskými moderními ideály humanity a demokracie a působily protiautoritářsky: např. Masarykovo pojetí husitství a českoslovenství. Zapůsobilo rovněž masivní komunistické třídní přivlastnění si těchto tradic (Z. Nejedlý, Komunisté dědici velkých tradic českého národa, Praha 1946; jiráskovská akce), jež zřejmě se více zapsalo do paměti dnešních generací než jejich autentická podoba. Často se odkazuje na „národně autentický“ zakladatelský koncept novodobé české politiky (staročeši, F. Palacký, F. L. Rieger), kdy se národní požadavky kladly nad individuálně občanské a sociální; respektoval se privilegovaný parlamentarismus.

---

⁴ Viz např. monografii NAKONEČNÝ M., *Vlajka. K historii českého fašismu*, Praha 2001, dále pak četné historické soudy ve Svobodných novinách, Národní myšlenky apod.; Budování vlastní krajně pravicové interpretace českých dějin se neděje cestou obsáhlých analýz o jednotlivých představitelích krajní pravice (vydávání vlastních monografií je spíše výjimkou), ale spíše manipulační kritikou jejich odpůrců socialistických a demokratických elit a celého systému parlamentní demokracie.

Odmítán je též svobodomyšlný a otevřený „hradní“ odkaz první republiky, včetně Masarykovy a Benešovy demokratické modernizace české a slovenské politiky. Je napadána státně občanská koncepce českoslovenství (čechoslovákismu) jako nenárodní slepenec. Reformní myšlení T.G. Masaryka a E. Beneše je pojímáno jako narušení řádu a proto levicové⁵. Z první republiky se krajní pravice dovolává zejména na odkaz A. Švehly, K. Kramáře, A. Rašína, L. Rašína, J. Stříbrného, V. Dyka atd. Interní spor se vede, zda navazovat na odkaz filozofa českého konzervativního nacionalismu MUDr. Františka Mareše či na vůdce meziválečného českého fašismu Radolu Gajdu (NOF) a vlajkaře Rysa-Rozsévače. Liberální parlamentní demokracie první republiky je nejenom prototypem nemilovaného „nenárodního“ státu, nadbíhajícího jiným a cizím, ale i údajnou nefunkční zkorumpovanou diktaturou demokratů - falešnou a formální demokracií, která nadto projevila neschopnost branné obrany. Naproti tomu neblahá autentická a budovatelská úloha české konzervativní autoritářské pravice a fašistů v nedemokratické a proněmecky vazalské druhé republice, jež přistupovala na koncepci rasového pojetí národa a českého árijství, je omlouvána či dokonce oceňována. Přejímáno je i dobové zpravodajství o tehdejší kriminalitě Romů⁶. Stejně tak odpovědnost velké části české krajní pravice za kolaboraci a nepřátelský postoj ke spojenecké antifašistické koalici v německém protektorátu, které přivedly integrální český nacionalismus k politickému krachu a jeho národní program do slepé uličky mimo bytostné zájmy většiny Čechů, je popírána. Osobnost státního protektorátního prezidenta E. Háchy se v antipozici ke „zločinci“ prezidentovi E. Benešovi stává vzorovým

---

⁵ Zatímco česká konzervativně autoritářská a fašistická pravice je popisována radikální pravici idylicky, u TGM a tradičně u E. Beneše jsou zdůrazňovány oligarchické sklony, nečestné způsoby politického boje, národní defetismus, slabošský pseudohumanismus či židozedenářství. Masarykovi je tradičně upírána zásluha o vznik ČSR ve prospěch domácí nacionální politiky i podíl na zformování branných exilových jednotek – legií. Masarykovo demokratické otevřené pojetí národa je pokládáno za největší národní neštěstí (Srv. Ing. Ladislav Bátora, Ph.D., Svobodné noviny 2006, č. 2, s. 3).. Integrální nacionalisté oceňují E. Beneše pouze za odsun Němců, který mu přičítají (Soukup M.: *Kdo odsuzuje odsun sudeťáků*, <http://narodni-strana.cz>, článek 1298, 2006).

příkladem ctihodnosti⁷. Čeští konzervativní autoritáři a fašisté byli prý jen pod vnějším tlakem nacistů a zachraňovali to, co Hrad a levice první republikou a Mnichovem 1938 promrhaly. Nemohli se vlastně plnohodnotně projevit - jejich koncepce byla tudíž po roce 1945 zavržena českou veřejností neprávem. Krajní pravice (agrárníci, národní demokraté, fašisté) nebyla po roce 1945 obnovena nikoli proto, že by se něčím provinila a dostala za okupace národní program do slepé uličky mimo zájmy většiny Čechů, ale z důvodů osobní msty prezidenta Beneše a pro své důsledně protikomunistické postoje. Jako jediná síla byla prý schopná čelit následné stalinizaci ČSR. Po válce se demokraté, liberálové a socialisté zprofanovali svou neschopností čelit komunismu, před čímž krajní pravice za války jasnozřivě varovala. Dnešek je prý, po další diskreditaci demokratických elit vývojem po roce 1989, novou výzvou přerušené dílo dokončit.

Krajní pravice očisťuje svou minulost a získává mravní politické étos stylizací do role jediné české nezkompromitované protikomunistické síly, dědičky nejnovější české historické tradice - odkazu třetího odboje, který prý ani dnes není u konce. Požaduje postih těch, kdo umožnili po r. 1989 další politickou existenci KSČM. Operuje se zájmy nekomunistických politických vězňů, protikomunistických polistopadových protikomunistických aktivistů (Wonka, Mareček, Hučín aj.). Komunistický režim vnímá z prismatického stalinismu „masové otroctví, gulagy a šibenice“; s představou nereformovatelnosti komunistů odmítá i reformní proces r. 1968 jako prázdnou bublinu, která prý národ neoslovila⁸. Zasazuje se o rehabilitaci bratří Mašínů jako symbolu českého

---

⁶ *Cikánské škody jdou do milionů*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1875, 2006.

⁷ Osobnost E. Háchy české krajně pravicové nacionalisty rozděluje. Zatímco český integrální nacionalismus (Národní strana), preferující kult nekomunistického branného odboje, E. Háchu jako odpůrce odboje a symbol proněmecké kolaborace odmítá, pro integrální katolíky jako „katolík a loajální Čech“ a pro neonacisty jako antisemita a proněmecký Čech spolupracující s nacisty, je naopak předmětem demonstrativního uctívání.

⁸ Srv. Např. Svobodné noviny, 2005, č. 3, s. 4.

branného odporu proti KSČ, který staví do protikladu pohrdanému disentu z období normalizace.

Česká autoritářská krajní pravice je tradičně značně organizačně roztržštěná. Dochází stále k novým fúzím a přeskupování různorodých formací. Doktrinální odlišnost a fundamentální nesmiřitelnost jednotlivých proudů brání i účelové integraci v jednu politickou stranu, a to i přesto, že v nynější etapě nacionální politiky jde o základní sebezáchovný předpoklad úspěšnosti úsilí o návrat do parlamentu a postupu do vyšších pater politiky. Integrační proces, jehož se v letech 2005 – 2006 v rámci předvolební přípravy z iniciativy Národní strany pod názvem Národní pětka, později Národní síly účastnily ještě Republikánská strana M. Sládka, České hnutí za národní jednotu, Dělnická strana, Národní sjednocení, skončil rozpadem. Paradoxně a neoprávněně se hlavní proudy českého integrálního a rasistického nacionalismu obviňují navzájem z levičáctví. Národní strana klasifikuje nacismus i jeho současnou podobu jako levicové hnutí a usiluje o jeho ztotožnění s komunismem. Silná sociálně paternalistická dikce nacionalismu fašizujících integrálních katolíků či bývalých republikánů v Dělnické straně je prý rovněž projevem levicovosti. A ze strany druhé odkazy Národní strany na české husitské tradice jsou brány v potaz jako doklad domnělého levičáctví. Vzájemnost je dána pouze elementárními atributy krajně pravicového nacionalismu a sdíleným odporem vůči společným nepřítelům: liberální demokracii, levici, evropské integraci, multikulturalismu, etablovaným politickým a mediálním elitám a „nepolitické politice nátlakových neziskových organizací“.

Integrálně národní proud reprezentovala ve volebním roce 2006 radikálně pravicová *Národní strana*, jež se sama charakterizuje jako konzervativně tradicionalistická, na rozdíl od konzervativně liberální ODS. Hlásí se k husitské tradici v pojetí branně nacionálním⁹, pokládá se za přímého

---

⁹ Volební štáb NS, *V Trocnově pár dní před volbami*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1825, 2006.

následovníka první novodobé české politické strany – Národní strany (staročeské), která měla ještě celonárodní působnost. Za svého zakladatele označuje F. Palackého. Pokládá se také za dědice integrálně nacionálního odkazu státoprávních radikálů a pozdější Kramářovy Československé strany národně demokratické. Ctí československou státnost, ovšem bez „kosmopolitních“ zakladatelských osobností T. G. Masaryka a E. Beneše¹⁰. Více než v imitaci minulosti hledá však podněty a kontakty s rodinou moderních radikálně pravicových stran západní Evropy mimo SRN a Rakousko. Pokračuje v tradici antiněmeckého obsahu českého nacionalismu. Založila protisudetoněmecký fond a vede systematickou nekompromisní kampaň proti požadavkům sudetských Němců i existenci jejich zastoupení v Praze¹¹. V r. 2006 např. v rámci akce navrácení německého majetku sudetským Němcům navezla německý černý odpad před pražskou kancelář SL a jeho část předala i velvyslanectví SRN. Zastává nekonfesijní či nekatolické postoje. V ekonomické a sociální oblasti prosazuje neoliberální představy, blízké potřebám českých podnikatelů. Dodržuje ústavně konformní postoje s představou ústavních změn ve smyslu autoritativního národního státu; tj. autoritářské omezení zastupitelského parlamentarismu současným zrušením Senátu a nastolením silného prezidentského režimu, využívajícího institutu přímé demokracie. Nové vybroušení „autoritativní demokracie“ předpokládá redukci ministerstev a státních úřadů¹² i zvýšenou kontrolu nad justicí. Český jazyk jako jazyk úřední by měl být zakotven ústavně.

---

¹⁰ SKÁCEL J., 28. říjen, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1482, 27.10.2005.

¹¹ ELIÁŠ P., *Sudetoněmecký odpad*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1782, 18.4.2006; Eliáš P., *Tuto sobotu razantně proti sudeťákům*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1224, 29.3.2005; Soukup M., *Kdo odsuzuje odsun sudeťáků*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1289, 2006.

¹² Z volebního programu Národní strany – Národních sil, reforma ústavy, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1583, 5.1.2006.

Na hraně je striktně kmenové pojetí národa a kontakty s neofašistickou antisystémovou tzv. nepolitickou scénou (hnutí Vlastenecká fronta)¹³. České neonacisty Národní strana vykazala ze své demonstrace v Bohumíně 25.5. 2005. Podrobuje je ve svém tisku ostré kritice. Charakterizuje je jako „*vřed , který hyzdí naši zemi a čest těch, kteří při její obraně umírali!*“¹⁴.

Integrálně katolický nacionalistický proud byl v parlamentních volbách zastoupen radikálně pravicovou stranou *Právo a spravedlnost* (koalice stran Národní sjednocení, Dělnická strana, Agrární strana, Demokratická strana sociální spravedlnosti a hnutí Akce národní obnovy, Lipový kříž, Institut sv. Josefa, Hnutí rodina a naděje), která výslovně vznikla podle polského vzoru. Navazuje na tradice svatováclavského češství, tj. nedotčené cizími rozkladnými vlivy a spojované jen s katolickou vírou; na odkaz barokní protireformace¹⁵ a austrokatolicismu¹⁶. Zastává ultraortodoxní katolické postoje odmítající závěry II. vatikánského koncilu, ekumenické hnutí jako podporu schizmatiků a heretiků a křesťanskou demokracii. Současnou katolickou církev chápe jako nemocnou a pasivní, neschopnou uhájit křesťanský ráz Evropy. Cílem je návrat ještě před sekularizační demokratickou modernizací r. 1918¹⁷. Návrat k fundamentům má křesťanství navrátit aktivní věřící, přitažlivost, dynamiku a sílu, obnovit nezastupitelnost církve a rigidní katolické morálky ve veřejném, státním,

---

¹³ Neofašistické hnutí Vlastenecká fronta ve vztahu k „rozkladné“ liberální demokracii zastává radikálně nonkonformní postoje: „*Vůči panujícím systému jsme dosud stáli v důsledné opozici a kritizovali jej pro jeho politiku - směřování do Evropské unie, omezování suverenity státu, propagace multikulturní společnosti atd....k tomuto dekadentnímu systému nejsme jen v politické opozici, upřímně se jej štítíme a kvůli zásadním morálním a etickým rozporům s ním nechceme mít nic společného...je nám naprosto cizí a odporný, je nám režimem absolutně nepřátelským a zcela nepřijatelným!*“ – Vlastenecká fronta, Svobodné noviny 2006, č.2, příloha II. V parlamentních volbách 2006 Vlastenecká fronta podpořila Národní stranu.

¹⁴ *Český neonacismus, dokonalý antagonismus!*, Národní politika, únor 2006, s. 4; *Je něco odpornějšího než Národní odpor?*, <http://www.narodni-strana.cz>, článek 1295.

¹⁵ MALÝ, R.: *Bílá hora a její místo ve sporu o smysl českých dějin*, <http://www.distance.cz/ročník60číslo2>; MALÝ R., *Omyly a nebezpečí rehabilitace Mistra Jana Husa*, Distance 1998, č.3.

¹⁶ MALÝ, R.: *Karel Habsburský bude blahoslaveným*, Řád 2004, č.1.

občanském životě i zákonodárství (lefebvrismus)¹⁸. Moderní dějiny od Velké francouzské revoluce interpretuje optikou liberálně - komunistického židovsko-zednářského spiknutí¹⁹. Z těchto hledisek odsuzuje vznik ČSR. Rozvíjí tradice klerikálního slovanství, jež se může stát posilou pro rechristializaci Západu²⁰. Podněty a kontakty směřuje na středoevropské země, Polsko a Slovensko. Solidární sympatie adresuje poraženému Srbsku i stávajícímu Bělorusku. Rigidně katolické postoje bavorského státu, starorakouský sentiment motivují tyto katolické integrální nacionalisty k proněmeckým a prosudeoněmeckým postojům²¹. Náboženský a nacionalistický fundamentalismus ostrakizuje rasově a kulturně odlišné - barevné přistěhovalce, zvláště z muslimských zemí. „*Barevní si ničeho neváží... Cílem černých cizinců je nadvláda nad námi, bílými Evropany!*“²². Nacionalismus Práva a spravedlnosti obsahuje silný sociální obsah („*proti třídní nenávisti komunistů a sociální lhostejnosti bankéřů*“²³) s protiliberálním a protisocialistickým akcentem²⁴. V ekonomice zastává moralistní antikomerční myšlení. Cílem je nastolení v České republice autoritářského režimu čtvrté republiky²⁵. Změny, jak sdělil národu v České televizi 7. května 2006 představitel Národního

---

¹⁷ „*České dějiny od roku 1918 až po současnost jsou samá malost, ubohost, křiváctví a zbabělost*“. Malý, L.: *Katolíci a politika*, <http://www.sweb.cz/delnicka.strana> 29.2.2006.

¹⁸ MALÝ, R.: *Křesťanský fundamentalismus – nebezpečí nebo ideál?*, Proglas 1992, č.3.

¹⁹ MALÝ L.: *Svobodní zednáři – inspirátoři levice*, <http://www.natia.cz>, 28.2.2006.

²⁰ ŠTĚPÁNEK J.: *Na svém a po svém!*, <http://www.sweb.cz/delnicka> strana 21.9.2005.; „*Po pádu železné opony hleděl západ se zájmem na postkomunistickou střední Evropu a očekával od ní ideové podněty vzešlé z letité negativní zkušenosti s komunismem. Zejména zastánci konzervativních hodnot doufali, že z nových demokracií zazní hlasy vyzývající k renesanci západní civilizace. Atmosféru v postkomunistických zemích však na léta ovládli liberálové a nová levice*“. Otevřený dopis PaS polskému prezidentovi, 2006, <http://www.pas-strana>.

²¹ MALÝ L.: *Věčné téma: Morální cena za vyhnání*, <http://www.natia.cz>, červen 2005;

Macháček D.: *Znovu k věčnému tématu sudetských Němců*, <http://cz.altermedia.info>, 2005

²² MALÝ L., *Zaseli vítr – sklízíjí bouři*, <http://www.sweb.cz/delnicka.strana>, 5.11.2005.

²³ *Manifest Právo a Spravedlnost, ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě*, <http://www.pas-strana.cz>.

²⁴ MALÝ R., *Jsou kapitalismus a socialismus slučitelné s katolickou sociální naukou?*, <http://www.stjoseph.cz>

²⁵ Koordinační výbor PaS pro sněmovní volby 2006, *Začněme budovat čtvrtou republiku!*, <http://www.nsj.cz>, 2005.

sjednocení M. Červenka, zahájí Národní tribunál procesem s komunistickými, ale i polistopadovými „politickými zločinci, zaprodanci Evropské unie“ (V.Havel, C. Svoboda, J. Paroubek a další) a důslednou politickou očistou státu. „*Pozůstatky nejen čtyřicetileté bolševické totality, ale i předchozí masarykovské a benešovské vstřícnosti vůči levicovým ideálům a následné sametovosti nepůjde napravit bez radikálního „pinochetovského“ řezu*“²⁶. Společenským ideálem je archaický návrat k privilegovanému parlamentarismu, monarchistické autokracii či korporativismu klerofašistického typu. Oceňován je L. Degrelle, E. Dollfuss, B. Mussolini, A. Salazar, F. Franco. Ze stávajících režimů ctí soudobou radikálně pravicovou polskou vládu a prezidenta bratří Kaczynskich za to, že se postavily „*do čela celoevropského boje proti silám společenského chaosu, proti neblahému směřování soudobé Evropy*“²⁷.

Neonacistický proud je nejpočetnější. Reprezentuje ho antisystémový *Národní odpor, Národní korporativismus, skupiny revolučních autonomistů aj.* Vychází z tradice svatováclavského „česko-německého bratrství“, českého nacismu a novoevropanství, oproštěného od české identity a vnášeného do protektorátu německými nacisty. Vnímá se jako součást národně socialistického internacionálního hnutí bílých árijců proti globální americko-izraelsko „židovské okupační vládě“ a barevným plemenům. Árijský statut Čechů je ve srovnání s minulostí již uznáván, ale česká nacionální politika je odmítána jako provinční šovinismus tříštící internacionální árijskou jednotu. Z tohoto hlediska nelze český neonacismus pokládat za segment české nacionální politiky, a to i přesto, že si čeští neonacisté zachovávají povědomí své česky regionální specifické identity. Kult pangermánství mezi větší částí českých neonacistů vede k převaze německy nacionální a sudetoněmecké interpretace české minulosti. Neonacisté předkládají „revoluční“ sociální protikapitalistickou a protilevicovou alternativu. Své podněty čerpají z globalizované světové neonacistické scény,

---

²⁶ ČERVENKA M.: *Má demokracie ještě nějakou šanci?*, Národní myšlenka 2005, č. 3, s. 16.

zejména z německých extremistických formací. Konečným cílem hnutí je antisystémový koncept násilné nacionální revoluce a očistné rasové války.

Porovnáme-li obsahové komponenty českého integrálního nacionalismu a rasismu dnešních dnů a předválečné a válečné minulosti, pak vedle základní shody jsou patrné i podstatné rozdíly a posuny. Někdejší silný slovanský obsah českého nacionalismu se obnovil jen částečně a nevýrazně. Granitové protiněmectví jako základní složka českého nacionalismu všech barev a směrů ustupuje. Zastává ho důsledně jen Národní strana a Dělnická strana. Úplně vymizelo z ideologie českého integrálního katolického nacionalismu²⁸. Vstřícné gesto ve vztahu k sudetským Němcům jako sobě rovným autentickým kmenovým nacionalistům učinil i předseda neofašistické Vlastenecké fronty David Macháček²⁹. Mladí Češi nemají zábrany stát se členy filoněmeckých neonacistických formací. Neonacisté mají v České republice ze všech proudů krajně pravicového nacionalismu nejpočetnější členskou základnu. Antisemitismus zůstal součástí českého bojovného nacionalismu, i když se u jednotlivých proudů objevuje s rozdílnou intenzitou a zdůvodněním, ale již není dominantní mobilizační složkou. Na čelném místě českých nacionálně rasových ataků se nově objevila dříve jen významově sekundární romská otázka a v české minulosti zcela absentující problematika barevných neevropských přistěhovalců. Novým komponentem českého nacionalismu je i odpor proti cizí říši, omezující ideál národního státu – Evropské unii.

---

²⁷ Blahopřání českého hnutí Právo a Spravedlnost nové vládě Polské republiky 24.7.2006, <http://www.pas-strana.cz>

²⁸ V období první republiky se protiněmeckým nacionalismem vyznačoval jak křesťanskodemokratický směr Jana Šrámka, tak korporativně a katolicky militantně orientovaný směr Bohumila Staška. Vzájemné nacionální bariéry zabránily jakékoliv spolupráci mezi ČSL a německou křesťanskosociální stranou (DCV) v ČSR.

²⁹ MACHÁČEK, D.: *Věčné téma sudetští Němci*, <http://cz.altermedia.info>, 15.6.2005.; MACHÁČEK, D.: *Znovu k věčnému tématu sudetských Němců*, <http://cz.altermedia.info>, 2005.